

lus Deum hominesque flagrat, quod in ipso Satana per modum causæ impulsivæ *interna* conspicitur. Extra ipsum vero occurrere videtur, seu causæ impulsivæ *externæ* rationem habere, *Q̄iλανθρωπia Dei & status ille melior hominum præ angelis lapsis*; quæ sicut oculis æquis intueri non possunt Diabolus & angeli ejus, ita hæc movent voluntatem illorum, ut, ubi possunt nocere hominibus, eos a Deo avertere & in perniciem externam conjicere nitantur. Speciatim etiam, quando hominem hactenus carnaliter securum, nunc per contritionem in viam salutis divina gratia reverturum vident; aut hominem fidelem, sensu peccatorum in mœrorem quendam conjectum; hac occasione tela sua ignea in eos convertere & conversionem salutarem impedire, in desperationem vero adducere conantur.

§. LII. *Homines ipsi vero peccatores, Causæ Demeritariae rationem* utique habent. Per peccata enim hoc malum meruerunt, ut subtracta gratia divina patientur angores, ex aspectu Dei offensi & irati proficiscentes.

§. LIII. *Materia ex qua & Forma*, per unionem sui cum materia dat esse composito, equidem hic locum habere non videntur. Est enim prægustus damnationis potius aggregatum quid ex privatione bonorum plurium & præsentibus malis, actionibus & passionibus pluribus; non substantia, ex materia & forma composta. *Materiale tamen & formale* hic dari, certum est: Et materiale quidem sunt ipsa illa mala privativa & positiva actiones aut passiones, quas §. VI. & seqq. vidimus, prout in se spectantur; formale, seu id, per quod mala illa & actiones aut passiones recentitæ habent, quod sunt & recte dicuntur prægustus damnationis æternæ, est *avalogia* earum cum ipsa damnatione æterna, & his, quæ in illa involvuntur.

§. LIV. Similiter *Materiam in qua*, seu causam materialem subjectivam, ut quidam loquuntur, facile cognoscimus. Occurrunt enim, quemadmodum supra vidimus, Homines viatores & peccatores, usu rationis pollentes, ac non solum reprobi & finaliter impoenitentes, itemque homines fide salvifica hactenus destituti; sed & vere fideles ac pii, in quibus, tanquam in subjecto recipiente, fit & est prægustus damnationis; & quidem mediante intellectu, voluntate, & suo modo etiam appetitu sensitivo ipsoque corpore humano, juxta ea quæ diximus §. VIII. seqq. ad XX. Un-